

telijke heil. Waar zou ons getuigenis blijven, onze prediking, indien Christus niet was opgewekt? Waar ons geloof? Waar onze hoop? Waar onze vertroosting? Waar het licht over onze graven? Waar de wederkomst van Jezus? Waar de eeuwige heerlijkheid in verheerlijkte lichamen?

„Jezus zeide... Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven; en een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid: gelooft gij dat?” J. N. V.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
De Strijd in Mexico.

OMDAT IN MEXICO EEN CONFLICT IS GEREZEN tusschen Staat en Kerk, willen we trachten onze „indrucken” te geven van den toestand aldaar. Louter politieke kwesties worden in ons Blad alleen belicht in de „Geschiedenis van den dag.”

De oorzaak van den strijd, die thans in Mexico gevoerd wordt tusschen de Roomsch-Katholieke Kerk en den Staat, ligt hierin, dat de Staat, volgens de oude grondwet, van de Kerk geëischt heeft, opgaaf te doen van haar bezittingen en van den inventaris der kerkgebouwen. President Calles, een niet-Roomsche, heeft besloten, de oude grondwet te handhaven; deze nu legt den geestelijken verplichtingen op, die ze niet believen na te komen. President Calles nu wil wel meewerken tot grondwetsherziening, maar zoo lang deze er niet is, wensch hij aan de oude grondwet getrouw de hand te houden. De Roomsch-Katholieke Kerk vreest echter, dat er weinig kans is, dat de grondwetswijziging wordt aangenomen, aangezien dit met groote meerderheid der bevolking moet geschieden en blijkbaar een groot deel van het Mexicaansche volk achter den tegenwoordigen President staat, zoodat zij, bij monde van den Bisschop, eenvoudig geweigerd heeft, aan het bevel der Overheid te voldoen, en wel op dezen grond, dat de Kerk vrij wil blijven van alle belemmeringen der Regeering.

Aangezien een niet-Roomsche President de oude wet te voorschijn heeft gehaald en wil uitvoeren, terwijl Mexico een broeinest is geworden van het Communisme, dat zich vijandig stelt tegen Kerk en Godsdienst, is de gespannen houding wel te verstaan, en kan men ook de houding van de Roomsch-Katholieke Kerk begrijpen. Of ze echter te billijken is? Juist de leiders in de Christelijke Kerk moeten een voorbeeld geven van gehoorzaamheid aan de Overheid, welke ook. En waar het hier niet ging om geestelijke goederen, maar om materiële dingen, had men aan den eisch moeten voldoen, alles overgeevende aan God. Bovendien: heeft Rome recht te klagen over overheersching door den Staat? Heeft zij niet integendeel menigmaal den Staat overheerscht?

Hoe ook, de priesters hebben nu „gestaakt.” Dr. Ross schrijft daarover in de Presbyteriaansche Survey van Februari j.l.: „De Protestantse predikanten in Mexico, die aan den eisch der Overheid voldeden, hebben hun werk ongestoord kunnen voortzetten. De Roomsch-Katholieke Priesters wilden zich echter niet onderwerpen, zoodat nu het Roomsch-Katholieke volk van de diensten der Kerk is beroofd. De Kerken staan wel open, en de menschen kunnen er ingaan en bidden, als zij dit willen, maar er zijn geen priesters om de mis te bedienen, om de biechten af te nemen, te doopen of eenigen anderen dienst te leiden. Vele menschen, vroeger getrouw in het vervullen hunner godsdienstplichten, zijn er nu van verstoken. Sommigen raken er al aan gewend. Een jonge dame vertelde aan een predikant, dat zij, toen er in 't eerst geen Zondag-vroegmis was, geen priester om haar de biecht af te nemen, zich wanhopig gevoelde, want deze ochtenddienst was haar geestelijke spijs en drank. Na een paar weken echter was zij er al aan gewoon. Uitstapjes en andere gemakkelikheden vulden nu haar tijd, en zij miste de diensten al niet meer. Ongetwijfeld is het met anderen evenzoo gesteld, en verliezen velen het vertrouwen in de priesters. Een heer vertelde aan denzelfden predikant der Protestantse Kerk, dat de weigering der priesters om de Overheid te gehoorzamen, zijn vrouwen in hen diep geschokt had. Men ziet dan ook vele Roomschen in de Protestantse Kerken.

Tot zoover Dr. Ross.

Er blijkt uit dit zijn overzicht van den toestand in Mexico, dat hoe bedrevend het ook is, een anti-godsdienstige regeering den godsdienst — al is het langs een omweg — te zien tegenwerken, tot schade van vele zielen, wij, Protestanten, nochtans ons verblijden kunnen, dat nu vele Roomschen de diensten in de Protestantse Kerken komen bijwonen.

Laat ons bidden, dat de voorgangers in die Kerken zich hun verantwoordelijkheid bewust mogen zijn, en met nieuwen ijver hun

werk verrichten! 't Is een bijzondere gelegenheid voor hen, door een samenloop van omstandigheden door God gegeven, om de zielen bekend te maken met het zuivere Evangelie, en ze er op te wijzen, dat men gerechtvaardigd wordt door het geloof, niet door de werken.

Nóg iets merkwaardigs valt te vermelden omtrent den tegenwoordigen strijd in Mexico.

Evenals in China onder hen, die waarlijk belijden Christen te zijn, overtuigde bolsjewisten worden gevonden, zoo zijn er ook in Mexico revolutionairen, die voor de revolutie ijveren met grooten ijver, en tegelijk aan hun liefde voor den Heere Jezus uitdrukking geven. We moeten dit wel hieruit verklaren, dat de maatschappelijke en kerkelijke toestanden zóó zijn geworden, dat men meent Christus aan zijn zijde te hebben, als men er tegen te velde trekt.

De „Christian World” van Maart j.l. deelt mede, dat onlangs door den revolutionairen afgevaardigde Diaz Soto y Gama in het Mexicaansche Parlement de volgende rede is gehouden, waarvan onze lezers zeker met belangstelling zullen kennisnemen, en met ons zich zullen verblijden over het vele schoone, daarin vervat, maar tevens zullen opmerken, hoe geheel ten onrechte Christus en het Evangelie vereenzelvigd worden met de revolutionaire idee:

„Ik wil mijn rede beginnen en eindigen met den heiligen Naam te eeren, dien men vergeten heeft, namelijk Jezus Christus.”

Hier werd de rede van den spreker door applaus onderbroken.

Hij vervolgde:

„En als ik dezen Naam noem, ben ik zeker, dat ik de hartelijke instemming heb van elk lid van dit verheven lichaam. De denkers in deze vergadering gelooven in Christus en hebben Hem lief. Er is niets — ik ken niets — wij kennen niets, dat schooner, heiliger, meer revolutionair, opwekkender en vooruitstrevender is dan het Evangelie van Jezus Christus.

„In vele dingen stem ik met mijn mede-afgevaardigde, Mr. Cerisola, overeen. Maar ik ben het niet met hem eens, dat de tegenwoordige revolutionaire beweging de „un-Christianisation” (ontkerstening) van Mexico beoogt. De revolutionaire partij zou graag zien, dat alle Roomsch-Katholieken werkelijk Christenen werden, en wij-zelf zouden ook betere Christenen willen zijn. Wij, die de revolutionaire partij vormen, zouden onze vroegere mislukkingen willen goedmaken, want wat wij ook goeds mochten gedaan hebben: wij hebben gezondigd — en er is maar één Persoon, die ons redden kan, namelijk Jezus, onze Heer!

„Ik zou wenschen, dat de revolutionaire partij den moed had, Zijn banier hoog te houden. Dit zou ons geloof en onze toekomst in de handen van den onvergelijkelijken en onbevleeten Christus plaatsen — de as van onze tegenwoordige beschaving. Want Hij, en Hij alleen, kan ons van den ondergang redden.

„Morgen zal mij gezegd worden, dat wij geen theologen zijn, en dat wij geen godsdienstige kwesties moeten behandelen in deze politieke vergadering. Ik breng echter geen godsdienstige dogma's — ik breng een Persoon, ik breng Christus!

„Nooit tevoren heb ik gebedd, als ik deze tribune beklom. Toen ik optrad om te spreken, zooals ik nu spreek, wel. Maar ik ben beïnvloed door een hooger en wil dan de mijne. Daarbij kan ik getuigen, dat ik een ernstige en grondige studie gemaakt heb van den toestand, zooals die thans is. Ik twijfel er niet aan, of dit debat zal een theologische crisis veroorzaken. Laat ze morgen in de straten zeggen, dat deze man, Soto y Gama, een oproermaker is, een spotter, die den Naam van Jezus op zijn lippen neemt! Het hindert mij niet! We moeten toonen, dat wij gelooven in Christus en Zijn bedoelingen, en dat wij Hem liefhebben.

„Ik ben het niet eens met Mr. Frevino, dat de toekomst van Mexico en van de heele menschheid afhangt van de oplossing van het economische vraagstuk. Het probleem van Mexico zoowel als van de wereld is het probleem van het verheffen van den zedelijken standaard. Wie zal niet den verschrikkelijken zedelijken toestand opmerken, waarin we ons nu bevinden? De golf van onzedelijkheid, die over de wereld gaat, heeft ook ons bereikt.

„Ja, ook onze revolutionaire partij is bedorven. Evenals de Russische revolutionairen hun kwade plekken hebben, zoo hebben ook wij ze. En, mijne heeren, ik ben er vast van overtuigd, dat alleen de nederige Nazaréner ons kan redden. Slechts als wij met onze harten luisteren naar Zijn onderwijzingen en vatbaar zijn voor Zijn liefde, kunnen wij onze roeping vervullen. Neen, zedelijkheid alléén is niet voldoende. Christus, en Christus alleen, is de oplossing!

„Ik sta hier thans als een oprecht Christen. En als iemand mij zegt: „Twijfelaar, waarom zijt ge opeens zoo geworden?” kan ik slechts antwoorden: „De zorgen en het lijden van mijn volk brachten mij aan de voeten van den Heiland.”

„Daarom vraag ik u, zonder aarzelen of vreezen, met mij de banier van Christus hoog te houden. Laat ons er aan denken, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is, niet alleen om de rijken te helpen, maar juist om de armen te redden, de zieken te genezen, de kreupelen en verlamden op te richten, de blinden het gezicht te geven! Als Christus heden op aarde zou terugkeeren, zou Hij Zich tot ons wenden. Laten wij ons dan nu tot Hem wenden, en Hem maken tot den Bestuurder van heel ons lot!”